

CRISTAL

OVIDIU BUFNILĂ

Orele 24 fix. Cade cristalul. Vecinul nostru în pijama. Strigă ca din gură de șarpe. Emoționat, își șterge fruntea cu o batistă. Mai vine și un funcționar care, martor la eveniment, își dă cu presupusul: să-l vindem și să-mpărțim banii. Cum oare să se mai înfioare omul de tainica, misterioasa, cotidiană noastră natură? Cum?

Orele 3 fix. Cristalul străluce ce străluce. E adevărat e mai cald în cartierul nostru, a înflorit un cireș. Comedie mare, cum zice...

Orele 5 și un sfert. Mătușa Aglaia împletind un ciorap. Cască și zice: clima e în permanentă schimbare, nu vă mirați. Asta a pătruns printr-un gol de ozon. Să anunțăm... De anunțat au anunțat, fiți fără grijă.

Orele 6 și zece minute. Stupoare. Cristalul își schimbă culoarea. Așa sînt obiectele venite din cosmos, înșelătoare, zice un doctorand în ale filozofiei. Cască cu zgomot. Cristalul scoate acum un soi de sunete melodioase. Dar adus, magnetofonul nu pornește. Ratăm, cu elegantă, revelatoarea probă a imensității de necontestat a Universului. Un savant sosește la fata locului.

Orele 8 fără un minut. Cu răsuflarea tăiată. Din cristal va ieși cu siguranță ceva. Poate că o să îngrășe pămîntul, cel puțin, se străduiește un vânzător de ziare să corecteze stihiiile naturii.

Orele 10 și cîteva minute. Perplexitate. Cristalul nu mai scoate nici un sunet. Pălește puțin. Bunica mea nu-și amintește decît de dirijabil. Asta-i. Dirijabilul tot așa, venea din cer. Dar în nacela lui erau oameni cu mult bun simț care măcar salutau oamenii de pe stradă scoțîndu-și în mod ceremonios pălăria. Oftează bunica. Ai zice că toți oamenii din cartierul nostru sînt neserioși. E clar, e un fenomen ușor clasificabil. Se poate întîmplă oricui. Aici încep

diversele povești pe care le știe toată lumea: reumatism, căderea pe gheață, și mie mi s-a întâmplat un lucru asemănător. Nici nu ne mai interesează cristalul. Ne gândim doar, cu intensitate, cum să ne interpretăm propriile reacții. Dacă pică vreun meteorit, dacă venea un glob de foc? Cu gălețile pe el, se entuziasmează funcționarul.

Dar interpretările fenomenelor? Cum ridicăm cazul particular, cum extragem esențele? Zice filozoful că așa și-așa. Nu ne mulțumim, așezăm cristalul într-un colț. Nu ne-a adus viruși. Nu ne-a adus recompense. Doar bătaie de cap. Să-i găsim o interpretare. Asta ne doare. Să-i interpretăm corect apariția. Între două telefoane, între două vise, între două meciuri de fotbal. S-au luat eșantioane? S-au luat! S-au făcut fotografii? S-au făcut! Stăm în cerc. În stradă. Ne tot gândim. Un fenomen. Păi zilnic sînt tot felul de fenomene cosmice. Le vezi cu ochiul liber sau nu le vezi. Ne privim unii pe alții, ne suspectăm. Păi poate iluzionistul de la trei s-o fi făcut. Miroase a farsă. Un cristal banal acolo. N-a ieșit nimic din el. Uită-te: zace într-un colț și nu mai mișcă. Pălește văzînd cu ochii. Se ține ca scaiul de noi. Zice unul cu jumătate de gură; cum ne apropiem de el se aprinde, cum ne îndepărtăm pălește. Zice un altul, se teme cristalul să rămînă singur singurel, d'aia a venit din cosmos, acolo e frig, nu e nimeni. Rîdem, dovedește-o. A zis la radio, șanse minime să mai fie alte civilizații în univers. Ne vedem de treburile noastre, pălește cristalul. Vorbim, ne certăm din cauza lui, se aprinde. Îl așezăm în parc și luminează aleile. Îi dăm binețe și el ne răspunde monosilabic. Mîine poimîine o să ne și strige pe nume. Știm cu toții, nu ne mai bateți la cap atît, siliciul poate înlocui carbonul... Dar noi, ce credeți, ne lăsăm cu una cu două?!